

Sygnatura akt VI Ka 1229/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 marca 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa (spr.)

Sędziowie SSO Marcin Mierz

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej oraz Grażyny Worsowicz-Suder Przedstawiciela Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 r.

sprawy **K. W.** ur. (...) w miejscowości L.

Most, córki W. i M.

oskarżonej z art. 54§2 kks i art. 60§1 kks w zw. z art. 7§1 kks w zw. z art. 6§2 kks

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i przedstawiciela Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 lipca 2013 r. sygnatura akt IX K 1354/12

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

VI Ka 1229/13

UZASADNIENIE

Apelacje od wyroku wywiedli prokurator i urząd skarbowy, którzy zaskarżyli go w całości na niekorzyść oskarżonej. Prokurator zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niewłaściwym przyjęciu przez sąd pierwszej instancji, iż postępowanie przygotowawcze i jurysdykcyjne nie przyniosło dowodów mających w sposób nie budzący wątpliwości świadczyć o winie oskarżonej popełnienia zarzucanego jej czynu, w szczególności na bezkrytycznym uznaniu wyjaśnień oskarżonej za wiarygodne, przy jednoczesnym bezpodstawnym zakwestionowaniu materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań świadka R. B., co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonej, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego. W oparciu o podniesiony zarzut prokurator wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi rejonowemu. Urząd skarbowy zarzucił wyrokowi obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 4 § 1 kks, poprzez przyjęcie, iż zachowaniu oskarżonej nie można przypisać umyślności działania, tak w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i danie wiary wyjaśnieniom oskarżonej, co w konsekwencji

skutkowało uniewinnieniem jej od czynu polegającego na uchylaniu się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług, zaniechaniu składania deklaracji VAT-7 oraz prowadzenie ewidencji VAT, przez co uszczupliła Skarb Państwa w podatku od towarów i usług. W oparciu o podniesione zarzuty odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obie apelacje okazały się zasadne o tyle, że w wyniku ich wniesienia zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, a w związku z tym, że podnoszą tożsamy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zostaną omówione łącznie. Nadmienić tylko należy, że zarzut obrazy prawa materialnego, sformułowany przez przedstawiciela urzędu skarbowego, jako połączony z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, z oczywistych względów był chybiony, bowiem zarzut taki mógłby zostać podniesiony jedynie w wypadku poczynienia przez sąd pierwszej instancji prawidłowych ustaleń faktycznych, te zaś, w realiach niniejszej sprawy były błędne. Błąd popełniony przez sąd rejonowy był wynikiem niewłaściwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, nie odpowiadającej kryteriom określonym w art. 7 kpk, co powoduje, iż jest to ocena dowolna i nie pozostaje pod ochroną tego przepisu. Całkowicie dowolne jest ustalenie sądu, iż świadek R. B. prowadził obsługę rachunkowa działalności gospodarczej prowadzonej przez oskarżoną. Z zeznań tego świadka wynika jednoznacznie, że jego biuro nie prowadziło oskarżonej księgowości w zakresie prowadzonej przez nią działalności, nie łączyła ich żadna umowa, ich współpraca polegała na tym, że pomagał jej w sporządzaniu deklaracji PIT-5, dotyczącej podatku dochodowego (k. 139). Sąd prawidłowo ocenił zeznania świadka J. W., ale wysnuł z nich wnioski niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania. Otóż świadek ten zeznał, że oskarżona zawsze dbała, aby nie przekroczyć kwoty VAT-u wolnej od podatku, była świadoma, iż jak przekroczy określoną kwotę, będzie musiała rozliczać się inaczej (k. 139-verte). Skoro tak, to konstatacja sądu, iż oskarżona nie miała świadomości możliwości wadliwego rozliczenia i nie godziła się na rozliczenie niezgodne z przepisami prawa podatkowego, jawi się jako całkowicie nieuprawniona i niezgodna z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania. Ponownie rozpoznając sprawę sąd pierwszej instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w pełnym zakresie, dokona szczegółowej i rzetelnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego z odniesieniem się do zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania, a swoje stanowisko w przedmiocie winy bądź niewinności oskarżonej uzasadni zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 424 § 1 kpk.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.